

สมาธิชวนเชื่อ

พระอาจารย์สงบ มนสฺสนฺโต

เทศน์บนศาลา วันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๖๓

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ตั้งใจฟังธรรมนะ

สังขารขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นสังขารจะเป็นความจริง ถ้าเป็นสังขารจะเป็นความจริงนะ เราตั้งใจจะประพฤติปฏิบัติ เพราะเราเป็นชาวพุทธ เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนามีคุณค่า มีคุณค่าสามารถแก้ไขชำระล้างกิเลสตัดหาความทะยานอยากของเราได้

กิเลสตัดหาความทะยานอยากของเราเห็นใหม่ ใครจะไปแก้ได้ๆ การแก้ณะ เวลาหลวงปู่มั่นท่านพูด “การแก้จิตแก้ยากนะ การแก้จิตแก้ยากนะ” จิตนี้ใครจะเป็นคนแก้ แต่เวลาในวงประพฤติปฏิบัติ ในวงกรรมฐานเราใจ จิตแก้จิต

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเห็นใหม่ เกิด เกิดเป็นเจ้าชายสิทธัตถะอะไรพาเกิด ก็อริชชาใจ กิเลสตัดหาความทะยานอยากในหัวใจนั้นใจ แต่กิเลสของคนมีบวกละมีลบเวลาเป็นบวกรขึ้นมา พระโพธิสัตว์ๆ ที่สร้างคุณงามความดีของท่านมา

เวลาท่านเกิดขึ้นมาเห็นใหม่ เวลาเกิดมาเป็นจักรพรรดิ เกิดมาเป็นผู้มีบุญมีกุศล เวลาที่มีบุญมีกุศลแล้วเกิดเป็นมนุษย์ มนุษย์สมบัติมันมีคุณค่า มันมีคุณค่าจะทำสิ่งใดก็จะประสบความสำเร็จ จะมีความสุขอยู่ในโลกนี้ๆ ใจ

แต่ถ้าคนมีบาปมาเกิดเห็นใหม่ เกิดมาเป็นคนทุกข์คนจน เกิดเป็นคนทุกข์คนยาก บุญ
พาเกิดหรือบาปพาเกิด อวิชชาฯ คือความไม่รู้ในหัวใจดวงนั้น

แม้แต่ทำคุณงามความดีมาก็เหมือนกัน แต่เป็นคุณงามความดีอวิชชาพาเกิด กิเลส
ตัดความทะยานอยากในใจนั้นพาเกิด แต่เป็นกิเลสตัดความทะยานอยากในแง่บวกของ
พระโพธิสัตว์ ผู้ที่มีอำนาจวาสนา เวลาเกิดมาแล้วมีบุญญาธิการที่สามารถจะค้นคว้าหาสัจจะ
หาความจริงในใจตนได้

ที่ว่าธรรมะฯ ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายิ่งใหญ่แน่ๆ แล้วคนที่ยิ่งใหญ่แน่ๆ
ที่จะค้นคว้าได้เห็นใหม่ คนที่ค้นคว้าคนที่ต้องสร้างอำนาจวาสนามา มันอยู่ลึกลับซับซ้อนอยู่ใน
ใจของสัตว์โลก แล้วไม่มีใครสามารถค้นคว้าได้ ว่าธรรมะมีอยู่โดยดั้งเดิมๆ **ธรรมะคือสัจจะ**
ความจริงมันมีอยู่โดยดั้งเดิมนะ แต่ใครจะมีอำนาจวาสนามีบุญญาธิการมากน้อยแค่
ไหน ที่จะสามารถเข้าไปจับหัวใจของตน ค้นคว้าในจิตของตน แล้วจิตแก้จิต จิตแก้
กิเลสในใจของตนเห็นใหม่

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิดมา สิ่งที่เกิดๆ คืออวิชชาพาเกิด เวลาเกิด
มาแล้วมีอำนาจวาสนาขึ้นมาเห็นใหม่ เวลาเกิดมีอำนาจวาสนาขึ้นมา เกิดมาเดินได้ ๗ ก้าว
เปล่งวาจาเลย “เราเกิดชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย”

“เราเกิดชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย” แต่เวลาพระเจ้าสุทโธทนะเห็นใหม่ พยายามเลี้ยงดูมา
เพื่อความอยากจะเป็นจักรพรรดิ เพื่อความจะสืบราชบัลลังก์ของพระเจ้าสุทโธทนะ การสร้าง
สมบุญญาธิการให้มีนางพิมพาเป็นพระมเหสี พระมเหสีขึ้นมาเวลาครองคู่กันมาเกิดสามเณร
ราहुล นี่คืออะไร นี่ก็คือนี้ไง ครอบครัวยิ่งใหญ่ ครอบครัวยิ่งใหญ่ของจักรพรรดิ ครอบครัวยิ่งใหญ่ของกษัตริย์

แต่เวลาท่านจะได้สถาปนาเป็นกษัตริย์ ท่านมีบุญ ด้วยอำนาจของบุญวาสนามันทำให้
ไปเที่ยวสวนเห็นคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตาย สิ่งที่ว่าพระเจ้าสุทโธทนะจะให้ไปเป็นจักรพรรดิ
ครอบครองแว่นแคว้นต่างๆ เพื่อขยายอาณาจักรของตน นี่ ความว่ายิ่งใหญ่นะ สิ่งที่มีความ

ยิ่งใหญ่ นั่นมันเรื่องทางโลกไง นั่น มันเป็นหน้าที่ หน้าที่เกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบ พระพุทธศาสนา ตำแหน่งหน้าที่การงานที่จะต้องรับผิดชอบ

แต่คนที่มีอำนาจวาสนาขึ้นมา ท่านคิดถึงดวงใจของตน ไปเที่ยวสวนเห็นคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตาย มันต้องมีฝั่งตรงข้ามไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย การไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย คือ การกระทำ มีการประพฤติปฏิบัติ เห็นสมณะในการปฏิบัติคั่นคว่า คั่นคว่าหาหัวใจของตน จิตแก้จิต

แต่ด้วยอำนาจวาสนา การสร้างสมบุญญาธิการมา มันยิ่งใหญ่เห็นใหม่ ท่านเป็น จักรพรรดิ มันเป็นเรื่องของทางโลกไง เป็นการปกครองใจ เป็นการปกครอง เป็นการเชิดชูในชาติ ในตระกูลของตน นี่เป็นความปรารถนาของสังคม เป็นความปรารถนาของโลกใจ

แต่คนที่มีอำนาจวาสนาเห็นใหม่ ที่ว่าสิ่งที่ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย มันจะคั่นคว่าที่ ไหน ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย มันจะคั่นคว่าที่ในหัวใจของตนไง นี่สิ่งที่เป็นสัจจะความจริง เป็นสัจจะความจริงที่คนมีอำนาจวาสนานะ

แล้วจักรพรรดิในสมัยโบราณทุกคนก็อยากจะอยู่ค้ำฟ้าๆ ก็พยายามจะหา หาความว่า ยาจะทำให้อยู่ตลอดไปไม่สิ้นชีวิต มันไม่มี แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีบุญญาธิการเห็นใหม่ เขาไปคั่นคว่าหาสมุนไพรรักษาหาหยุดยาเพื่อเป็น การไม่ตาย มันหาไม่ได้

แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาจะหาขึ้นมาเห็นใหม่ เวลาจะหาขึ้นมาหา ในใจของตน เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ตั้งแต่เริ่มต้น ธรรมชาติของมนุษย์ ธรรมชาติของคนเกิดนี้ปุ่กชนคนหนา ปุ่กชนคนหนาเวลาที่มีการกระทำไป สิ่งใดสิ่งหนึ่งเห็นใหม่ มีการกระทำแล้วมันก็คิดไปแต่อำนาจวาสนาบารมีของตน

แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปศึกษา ศึกษา กับ เจ้าลัทธิต่างๆ เพราะว่ายัง ต้องการการคั่นคว่า การคั่นคว่าไปคั่นคว่ากับใคร ไปคั่นคว่าศึกษากับเจ้าลัทธิต่างๆ คั่นคว่ามา

ขนาดไหน ศักยภาพครูบาอาจารย์เจ้าลัทธิต่างๆ หมดคำสอน หมดวิธีการ สิ้นสุดแล้วทั้งนั้น ไม่มีความเป็นจริงในสัจจะความจริง เพราะอะไร เพราะด้วยอำนาจวาสนา

แต่ถ้าคนที่ต่ำต้อย คนที่ด้อยค่าเขาก็เชื่อ เขาก็ประพฤติปฏิบัติ เขาก็เชื่อตามอาจารย์ของเขา แต่เจ้าชายลัทธิตถะไม่เชื่อ ไม่เชื่อเพราะอะไร

เพราะธรรมะมีอยู่โดยดั้งเดิม ธรรมะมีอยู่โดยดั้งเดิมแล้วทำไมเจ้าลัทธิต่างๆ ทำไมเขาไม่ค้นคว้าให้ได้ล่ะ เขาค้นคว้าไม่ได้เพราะเขาไม่มีวาสนาไง เพราะอำนาจวาสนาของเขาได้แค่นั้น เขาเชื่อแค่นั้น เขามีกำลังได้แค่นั้น เขาทำได้แค่นั้น

เจ้าชายลัทธิตถะไม่เชื่อ เวลาค้นคว้า ค้นคว้าเอง มันเป็นความมหัศจรรย์ เพราะอะไร

เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้เองโดยชอบ พอโดยชอบโดยธรรมมันไม่มีคนอื่นทำได้ บุพเพนิวาสานุสติญาณ จุตูปปาตญาณนี่มันมีอยู่แล้ว ฤกษ์ชี้ไพรในสมัยพุทธกาล เขาทำได้ เจ้าลัทธิต่างๆ เขาก็ทำของเขาได้ นั่นมันก็เป็นเรื่องของอภิญา เรื่องของโลกไง แต่อภิญาของโลกมันก็อยู่ที่วาสนา อยู่ที่กำลังของคนทำได้มากน้อยขนาดไหน

แต่เวลาถึงที่สุดแล้ว อาสวัชชญาณในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าต่างหาก เวลาชำระล้างกิเลส ชำระล้างกิเลส นี่พระพุทธศาสนา อริยสัจ ๔ สัจจะความจริงสอนกันที่นี้ สอนกันที่จิตแก่จิต จิตเห็นการกระทำของจิต ให้ทำลายอวิชชา ทำลายอวิชชา อวิชชาคือใคร อวิชชาคือพญามารไง เวลามารมันมีลูกหลานของมัน มีความโลภ ความโกรธ ความหลง นางตัณหา นางอรดี ลูกของมาร แล้วหลานของมาร สิ่งที่อยู่ปาทานต่างๆ สิ่งนี้ลูกหลานของมาร เวลาทำลาย ทำลายอะไร

มันไม่ใช่ความเพ้อเจ้อ มันไม่ใช่ความเพ้อเจ้อจับต้องสิ่งใดไม่ได้ ถ้าจับต้องสิ่งใดไม่ได้มันก็เป็นสัญญาอารมณ์ มันเป็นจินต มยปัญญา ปัญญาของทางโลกเขา จินตนาการมันไม่มีเหตุ ไม่มีผล มันแล้วแต่ว่า คนมีวาสนามาก วาสนาน้อยแค่ไหน ก็จินตนาการของมันไป แล้ว

จินตนาการก็จินตนาการตามกิเลส จริตนิสัยของตนมากน้อยแค่ไหนก็จินตนาการตามกิเลสไป
ก็กิเลสมันจูงจูงมึงไป ก็ตามกิเลสกันไป มันก็ได้แต่กิเลสไป

ถ้าได้กิเลสก็ได้แต่การหมุนเวียน เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะไป ก็หมุนกันไป ทำดีก็ไปเกิด
เป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม ทำชั่วก็ตกนรกอเวจี ถ้าทำมนุษยสมบัติมีศีล ๕ ขึ้นมา ก็เกิด
มนุษยสมบัติ การเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะไป

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหักเวร ๓ หลัง ความโลภ ความโกรธ ความหลง ลูก
ของมัน ลูกของพญามารไป เวรน้อยก็เหมือนอวิชชา เราได้หักแล้ว การหักอันนี้นี่สัจจะความ
จริง

เวลาพระพุทธศาสนา พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ตรัสรู้ธรรมแล้วมีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า กับธรรมะในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัม
พุทธเจ้า เวลาแสดงธรรมๆ ไปแล้วนะ

“อัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรมแล้วหนอ อัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรม
แล้วหนอ”

มันเป็นพยานไป มันเป็นขึ้นเป็นอัน มันเป็นสัจจะ มัน เป็นความจริง มันไม่ใช่เลื่อนลอย
ไม่ใช่จับสิ่งใดไม่ได้ แล้วเพื่อเจอ เพื่อฝันกันไป มันไม่มีหรอก

ถ้าความจริงเป็นความจริงอย่างนี้เห็นใหม่ ถ้าความจริงอย่างนี้เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิด
มาพบพระพุทธศาสนา เราเป็นชาวพุทธ เราเชื่อมั่นในพระพุทธศาสนา เราเชื่อมั่นใน
พระพุทธศาสนา เห็นใหม่ เรามีอำนาจวาสนา เราได้มาประพฤติปฏิบัติ

เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมา นี่พระพุทธประวัติ ในพระพุทธประวัติมีการศึกษา ชาวพุทธ
ต้องศึกษา พอศึกษาแล้วเราก็เชื่อใจ เชื่อว่าสิ่งที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ คือมันมีกิเลส มี
อวิชชา มันถึงพาเกิด เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมแล้ว เวลาอบรมสั่งสอน

ขึ้นมา ด้วยอำนาจวาสนาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ เวลาสั่งสอน สั่งสอนพระสารี
บุตร พระโมคคัลลานะ

พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะเป็นคนหบตี เป็นผู้ที่สร้างอำนาจวาสนามันถึงมีบารมีไป
เที่ยวเล่น ด้วยลูกเศรษฐีไปเที่ยวเล่นที่ไหนก็ได้ มันเป็นวัยรุ่น มันก็มีความสุข มีความสุขมีความ
รื่นเริงในการเที่ยวเล่น

แต่เวลาบารมีมันเต็มมาเห็นใหม่ เวลาบารมีเต็มมาไปเที่ยวเล่นแล้วมันเศร้าหมองมันไม่
สุข ไม่มีความสุขครึกครื้นอะไรเลย ต่างคนต่างมีความคิดเหมือนกัน อย่างนั้นเราจะออกบวช
ออกบวชแล้วไปอยู่กับสังขชัย นั่นก็ไม่ใช่ นี่ก็ไม่ใช่

นี่ไง เวลาที่มันไม่ใช่ เวลามันไม่ใช่เหมือนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปศึกษากับ
เจ้าลัทธิต่างๆ มันไม่ใช่ มันไม่มี เวลาที่มีเพราะอำนาจวาสนาบารมีขององค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าร้อยคั่นขึ้นมาเอง จิตแก้จิต จิตแก้จิตขึ้นมาแล้วอบรม สั่งสอนขึ้นมาได้ปัญญา
วัคคีย์ ได้พระอัสดชิ

พระอัสดชิเวลาไปบิณฑบาต พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะไปเรียนมากับสังขชัย เรียน
มาขนาดไหน นั่นก็ไม่ใช่ นี่ก็ไม่ใช่ ไม่ใช่ๆ มันก็สัญญา สัญญามันความจำได้หมายรู้ มันก็ปฏิเสธ
ไปอย่างนั้น ปฏิเสธแล้วปฏิเสธแล้วว่าไม่มีๆ ไม่มีก็คือไม่มี แล้วไม่มีอะไรละ ไม่มีแล้วเราก็ออกขี้
นี่ไง ไม่มีตัวกู ไม่มีของกู ก็คืออกู ไม่มีๆ ก็เราก็ออกขี้ไม่มีๆ ตอมันอยู่นี่ไง มันก็รู้ๆ อยู่ไง

สัญญากันเลย ถ้าใครเจออาจารย์ต้องบอกกันนะ ไปเจอพระอัสดชิ เห็นกิริยามารยาท
คนเราถ้ามีอำนาจวาสนามองออก ตามไปๆ จนขอฟังธรรมไง เวลาฟังธรรมพระอัสดชิเ

“เราบวชใหม่”

“บวชใหม่รู้ได้แค่นี้แหละ ก็พูดแค่นั้นแหละ สิ่งที่น่าที่การใคร่ครวญเป็นหน้าที่ของเราเอง”

“องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนใจ ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุมันต้องมีเหตุมีผล มีที่มาที่ไป ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุแล้วมีที่มาที่ไปแล้วบอกวิธีแก้ ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนใจให้ไปแก้ที่ต้นเหตุนั้นๆ”

ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ วิธีการดับทุกข์ เวลาใช้ปัญญาแทงทะลุไป สิ่งที่แทงทะลุขึ้นไปนี้มีดวงตาเห็นธรรม ไปบอกพระโมคคัลลานะ พระโมคคัลลานะก็มีดวงตาเห็นธรรมเหมือนกัน ชักชวนกันไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไปบวชเฝ้าเวลาบวชแล้ว องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศนาว่า การ เทศนาว่า การอบรมบ่มเพาะจนสิ้นกิเลสไปหมด สิ้นกิเลส

คำว่า “สิ้นกิเลส” จากปุถุชนคนหนามันมีกิเลสต้นหากความทะยานอยาก มันมีมรรคมี่ผลขึ้นมาแล้วทำลายอวิชชาในใจของแต่ละบุคคล จนทำลายพญามาร จนทำให้กิเลสสิ้นไปจากใจๆ นี่เป็นพระอรหันต์ๆ

พระอรหันต์ เวลาพระอรหันต์ สำเร็จเป็นพระอรหันต์มีความสุข วิมุตติสุขๆ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสวยวิมุตติสุขๆ เวลาเสวยวิมุตติสุขเทศนาว่า การ อบรมสั่งสอนขึ้นมาเห็นใหม่ ภาระหน้าที่ของพุทธวิสัย เติงญาณ ออกบิณฑบาต อบรมสั่งสอนประชาชน อบรมสั่งสอน อบรมพระ อบรมสั่งสอนเทวดา อินทร์ พรหม

พุทธกิจ ๕ พุทธกิจ ๕ ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วพระสารีบุตร พระโมคคัลลานะเป็นอัครสาวกเบื้องซ้ายเบื้องขวา เป็นผู้ขับเคลื่อนธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เผยแผ่ไปจนเป็นที่เคารพนับถือ เป็นที่ยกย่องบูชาของโลก ๓ โลกธาตุ นี่เป็นสัจจะความจริง มันเป็นสัจจะความจริงใจ

เวลาสัจจะความจริงขึ้นมา เป็นสัจจะความจริงอย่างนั้น สัจจะความจริงมันมีพระพุทธรูปพระธรรม พระสงฆ์ มีสัจธรรม มีคุณธรรมในใจอันนั้น เวลาที่คุณธรรมในใจอันนั้น เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมสิ่งใด พระสารีบุตรเข้าใจในธรรมนั้น ถ้าใครฟังธรรมไม่

เข้าใจก็ไปถามพระสารีบุตร พระสารีบุตรก็แจกแจงให้ฟัง แจกแจงให้ฟังเสร็จพระก็ไปถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า “พระสารีบุตรพูดอย่างนี้ๆ จริงไหม”

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า “ถ้าเราพูด เราพูดแบบพระสารีบุตรนั่นแหละ”

นี่เวลาเป็นพระอรหันต์แล้วไง มันมีความกลางแกลงสงสัยซึ่งกันต่อกันตรงไหน มันไม่มีความกลางแกลงสงสัยซึ่งกันและกันเลย ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะไม่มีขัด ไม่มีแย้ง แก่กันทั้งสิ้น พระอรหันต์ก็คือพระอรหันต์ทั้งสิ้น พระอรหันต์มีคุณธรรมในหัวใจทั้งสิ้น นี่พระอรหันต์

เวลาเป็นพระอรหันต์ขึ้นมาแล้วนะ พระสารีบุตร พระ โมคคัลลานะแสดงธรรมต่อเนื่อง ค้นคว้าต่อเนื่องไป ถึงเวลาหมดอายุขัย เวลาหมดอายุขัยจะมალาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านิพพานไป องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า “ให้สมควรแก่เวลาของเธอเถิด”

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ได้เรียกร้องให้อยู่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ได้ไปสั่งให้รีบๆ ไปซะ “ให้สมควรแก่เวลาของเธอ” สมควรแก่เวลาของคนทีสร้างอำนาจวาสนามากน้อยแค่ไหน อายุขัยมันมีมากน้อยขนาดไหน เวลาทีมีมากน้อยขนาดไหนแล้ว นี่เิงพระอรหันต์

พระอรหันต์ไม่สงสัยในพระอรหันต์นะ พระอรหันต์ไม่สงสัยในใจของตนนะ พระอรหันต์ไม่สงสัยในเรื่องกิเลสต้นหาความทะยานอยาก ตั้งแต่ลูกของมาร หลานของมาร ตั้งแต่นางตันทา นางอรดี จนพญามาร จนสิ้นกิเลส มันมีมรรคมีผล ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ มันมีเหตุมีผลของมัน มีการกระทำ พระอรหันต์ถึงไม่สงสัยในพระอรหันต์ทั้งสิ้น

แม้ไม่สงสัยในพระอรหันต์ แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกกับพระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ “ก่อนทีเธอจะไปนะ ให้เธอได้แสดงธรรมแก่พระภิกษุสงฆ์รุ่นหลังรุ่นน้องๆ ของเธอด้วย”

พระสารีบุตรเหาะขึ้นไปบนอากาศ ลงมา เหาะขึ้นไปบนอากาศ ลงมา แล้วแสดงธรรมๆ แสดงธรรมจนเป็นที่มั่นใจ จนเป็นที่ในสังคมสงฆ์มั่นคง แล้วลาพระพุทธเจ้าไปนิพพานในห้องที่ พระสารีบุตรเกิดนั่นแหละ ไปเทศนาว่าการเอาแม่จากมิจฉาทิฏฐิมาเป็นพระโสดาบัน จนคร่ำครวญ คร่ำครวญนะ

“ไม่รักเราจริง ไม่รักเราจริง ถ้ารักแล้วต้องสอนเรามาตั้งนานแล้ว”

แต่ตอนมา “โอ! ลูกชายเรานะ ไปบวชตั้งแต่หนุ่มจนแก่ มาวันนี้คงจะมาสึกละ” เพราะมิจฉาทิฏฐิไง เวลาพระสารีบุตรกำหนดรู้ว่า “โอ! แม่คิดอย่างนั้น ทั้งที่เศรำใจนะ อยากจะมาโปรดแม่มาก แม่มีมิจฉาทิฏฐิ เป็นพราหมณ์”

พราหมณ์เขาก็เชื่อของพราหมณ์เห็นไหม เชื่ออาตมัน เชื่อการอวดตาร เชื่อพรหม เวลาเห็นลูกของตน พระอรหันต์ เห็นไม่มีคุณค่า ลูกของตนเป็นพระอรหันต์ อัศจรรย์ก็ยิ่งกว่า กำหนดหัวใจของแม่ แล้วเข้าไป เข้าไป

“มาทำไม”

“ก็จะมาพัก”

เพราะแม่เป็นมิจฉาทิฏฐิ ก็คิดประสามิจฉาทิฏฐิ ปุถุชน คนหนา เป็นพราหมณ์ เวลาตั้งแต่หัวค่ำเห็นไหม เทวดาลงมาอุปัฏฐาก ดูเวลาอุปัฏฐาก โอ้โฮ! แสงพุ่งเข้ามาในห้องเลย แม่ก็เห็น เห็นกับตานั่นนะ วิ่งเข้าไป “นั่นใครมานะ”

“เทวดา”

“ฮ้า! มีเทวดามาด้วยหรือ”

เวลาเทวดามาอุปัฏฐาก เวลาอุปัฏฐากแล้วเพราะว่าพวกเทวดา อินทร์ พรหม นี่ผลของวิญญะ ทุกคนก็ต้องการบุญ ต้องการกุศล ต้องการมีอำนาจวาสนาขึ้นมา ถ้าเป็นสัมมาทิฏฐิ มี

สัมมาทิฐิ เห็นถูกต้องดีงาม เวลาเที่ยงคืนเห็นใหม่ พรหมมา แสงสว่างกว่า คู้! พอผ่านไป เข้าไปถาม

“ลูกๆ นั้นใครมา”

“พรหมๆ พรหม ๔ หน้า นั้นนะ มาอุปัฏฐาก”

“ไอ้โฮ!”

เพราะอะไร พรหมณ์เขาเคารพบูชา พรหม ๔ หน้า พรหมนี้สูงสุดของเขา ยังมาสร้างบุญกุศลกับพระสารีบุตรไง มันชักเห็นคุณค่าของพระสารีบุตร เห็นคุณค่าของพระสารีบุตรจิตใจควรแก่การงาน จิตใจมีทิฐิมานะมือหังการกลางหัวใจ มันฟัง สิ่งใดอยู่ข้างนอก กูยิ่งใหญ่ กูยอดเยี่ยม แต่เวลามัน เอ๊ะ! มันมีเหตุมีผลเข้ามาเป็นประโยชน์นี่ พอเป็นประโยชน์ใจควรแก่การงาน

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดง พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เทวดา อินทร์ พรหมต่างๆ เป็นแค่ผู้อุปัฏฐาก องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเท่านั้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้สั่งสอน ๓ โลกธาตุ ยิ่งใหญ่ขนาดไหน จิตใจที่นุ่มลงควรฟังธรรม พอฟังธรรมเห็นใหม่ ได้บรรลุเป็นโสดาบัน บรรลุโสดาบัน

มันมีเหตุมีผล ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ มันต้องมีการกระทำ มันต้องมีเหตุมีผลของมัน เวลาเมื่อมีเหตุมีผลของมัน จากปุถุชนนะ เป็นพรหมณ์นะ พอเป็นพระโสดาบันเห็นใหม่ ความคิดมันเปลี่ยนแปลง นี่องค์คุณความรู้ องค์คุณธรรมของพระโสดาบันไง คร่ำครวญ ร้องไห้ ลูกชายไม่รักเราจริง ถ้ารักเราจริง ควรสอนเรามาตั้งนานแล้ว อันนี้เพิ่งมาสอนตอนนี่ไง

เวลาจิตใจจากทิฐิมานะ ความเห็นอหังการในตัวตนว่ายิ่งใหญ่ แต่เวลามันพลิกกลับมา จากเป็นธรรมมาแล้วนี่อ่อนน้อมถ่อมตน แล้วเห็นคุณค่าของธรรม จนที่ว่าลูกเราไม่รักเราจริง รักเราจริงต้องแสดง ต้องสอนเรามาตั้งนานแล้ว ถ้ามันเกิดทิฐิมันเกิดมานะ มันไปอีกแบบหนึ่ง ถ้ามันเป็นเรื่องของกิเลส มันเรื่องของกิเลสทั้งสิ้น

นี่พูดถึงเห็นใหม่ พระอรหันต์ พระโมคคัลลานะ สิ่งที่ว่าเวลาเจ้าลัทธิต่างๆ เขาต้องการทำลายพระพุทธศาสนา เขาทำลายพระพุทธศาสนาเพราะมันไปเตะด้วยลามกเขา เขาเป็นลัทธิศาสนาดั้งเดิม เขามีคนนับถือบูชาของเขา เขามีลามกสักการะไง

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมๆ ใน ๓ โลกธาตุ มีเรตภาคตเท่า่นั้นยิ่งใหญ่ มีคุณธรรม มีพระพุทธ พระพุทธเจ้ายิ่งใหญ่ มีพระธรรม สัจธรรมที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้นั้น มีสงฆ์สาวกที่ได้ประพฤติปฏิบัติแบบพระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ ที่ได้ตรัสรู้ธรรมขึ้นมาแล้วเป็น พระอรหันต์ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์นี้ยิ่งใหญ่

สิ่งที่ยิ่งใหญ่ๆ เวลาเจ้าลัทธิต่างๆ ไม่มีคุณธรรม ไม่มีสัจจะ ไม่มีความจริง ไม่แทงทะลุในจิตใจของตน ไม่รู้ว่าเกิด เกิดมาจากไหน เกิดมาทำไม แล้วตาย ตายแล้วจะไปไหนไม่รู้ อวดตาวีเยินว่ายตายเกิดในวิภวภูติ แต่ที่ว่าเขารู้ เขาว่าเป็นยิ่งใหญ่ของเขา เวลาเขาสะเทือนถึงลามกสักการะของเขา

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปเตะด้วยลามกเขาเห็นใหม่ สิ่งต่างๆ ถึงต้องทำลายศาสนา ถ้าทำลายทำที่ไหนก่อน ปรึกษากันว่าต้องกำจัดผู้ที่มีฤทธิ์คอยโปรดญาติโยม ทรมานสัตว์โลกใจ ต้องทำลายพระโมคคัลลานะก่อน ไปทำลายพระโมคคัลลานะ ทูบตี จนถึงกับสิ้นชีวิต รวบรวมกายมาลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วกลับ กลับไปถึงที่เดิมไปคลายออก ตายที่นั่น

นี่พระอรหันต์ แม้แต่ขณะเจ็บ เวลาตีจนกระดูกหัก กระดูกแตก มันยังด้วยฤทธิ์ด้วยเดชด้วยคุณธรรม ไม่ได้หวั่นไหว ไม่ได้สะเทือนอะไรในใจพระอรหันต์ที่สิ้นกิเลสไปแล้ว นี่คือพระอรหันต์ พระอรหันต์มาลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านิพพาน

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า วันวิสาขบูชา เกิดในเดือน ๖ เหมือนกัน เกิด ตรัสรู้ปรินิพพานในวันเดียวกัน เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะไปนิพพานนะ นี่ไง สั่งสอน

อบรมบ่มเพาะไปทั่ว ถึงที่สุดแล้วจะนิพพาน นิพพานแล้วนะ ชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย จะสิ้นกิเลสไป แล้วไม่กลับมาเกิดอีกแล้ว จบ ลาวัณณะ

เวลาเป็นสัจจะเป็นความจริงเป็นอย่างนี้ แล้วเป็นสัจจะเป็นความจริงอย่างนี้ พระพุทธศาสนา พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ พระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งของชาวพุทธเรา ชาวพุทธเรา กิ่งพุทธกาลศาสนาเจริญอีกหนหนึ่งๆ เราเกิดมา มีผู้มีบุญมาเกิด ผู้มีบุญมาเกิดคือหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ที่ท่านมีบุญของท่านพามาเกิด

เวลาท่านมาเกิดของท่านแล้วเห็นไหม ท่านเกิดด้วยอะไร เกิดด้วยอวิชชาไง เกิดด้วยกิเลสตัณหาความทะยานอยากไง แต่เกิดอวิชชามันมีบวกลบแล้วลงไป ลบคือคนที่เกิดมาแล้วเป็นพาลชน เกิดมาแล้วเกิดเป็นมนุษย์แต่ไม่มีศรัทธา ไม่มีความเชื่อ ไม่มีความมั่นคงในการประพฤติปฏิบัติ

หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านเกิดมาแล้ว ท่านสนใจ ท่านใฝ่ใจพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เกิดในประเทศอันสมควร เกิดในภาคอีสาน เกิดในครอบครัวที่ฝักใฝ่ในพระพุทธศาสนา เวลาลูกจะออกบวช ชื่นชมบูชาอยากพึ่งผ้าเหลืองๆ สิ่งนั้นอยาก ได้พึ่งผ้าเหลืองเป็นที่ยึดเหนี่ยว แล้วเอาลูกไปบวชๆ ใจ นี้คำชู้ศาสนาๆ

เวลาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านประพฤติปฏิบัติของท่าน เวลาท่านประพฤติปฏิบัติของท่าน ทำสมาธิก็ได้ พอทำสมาธิขึ้นไปแล้วนี่จะยกขึ้นสูวิปัสสนา ยกขึ้นสูวิปัสสนา จะวิปัสสนาอย่างไร นี่ไม่มีครูไม่มีอาจารย์ก็ต้องแสวงหา เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใจ ไม่มีเลย ท่านตรัสรู้เองโดยชอบ

แต่ในกิ่งพุทธกาลๆ กิ่งพุทธกาลศาสนาเจริญอีกหนหนึ่ง หนหนึ่งเพราะอะไร เพราะมีธรรมและวินัย มีธรรมะของ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ไม่มีใครสนใจ ไม่มีคั่นคว้าปล่อยปลละละเลยไป กลายเป็นประเพณีไป โลกเป็นใหญ่ไป กิเลส เป็นใหญ่ไป ความทิฐิมานะของคนเป็นใหญ่ไป มันก็เป็นแค่วัฒนธรรมประเพณี ทำเป็นพิธีๆ ใจ

เวลาคนจริงคนยิ่งใหญ่มานะ เขาไม่เป็นพิธีละ เขาเอาจริง เขาเอาจริงเขาก็ปฏิบัติจริงๆ ปฏิบัติจริงๆ เห็นไหม ทำความสงบของใจเข้ามาๆ ใจสงบระงับแล้วไง หลวงปู่เสาร์เวลาอบรม บ่มเพาะนี้ชักจูงหลวงปู่มั่นมาบวช บวชแล้วเข้าป่าเข้าเขาไป

ในการประพฤติปฏิบัติทุกคนก็แสวงหา ก็ต้องค้นคว้าของท่านเอง ถ้าค้นคว้าของท่านเอง สิ่งที่ว่ารุกขมูล สิ่งที่ว่าเกสา โลมมา นะชา ทันตา ตโจ กรรมฐาน ๕ นี้อุปัชฌาย์บวชให้แล้วจะให้มา สิ่งที่ให้มานี้เป็นธรรมและวินัยเป็นศาสดา แต่การค้นคว้า การจิตแก้จิตจะแก้กันอย่างไร เวลาท่านกระทำของท่าน ท่านทำความจริงของท่านนะ เวลาจิตสงบแล้วมันก็สงบแล้ว แล้วมันยกขึ้นสู่วิปัสสนาไม่ได้ ทำยังไม่ได้ เวลาจะทำให้ได้เห็นไหม ลาพระโพธิสัตว์แล้ว ลาพระโพธิสัตว์ๆ

พระโพธิสัตว์ พระโพธิสัตว์เข้าได้แต่ฌานสมาบัติเท่านั้น พระโพธิสัตว์เข้าสู่อริยมรรค อริยมผลไม่ได้ พระโพธิสัตว์เข้าสู่บุคคล ๔ คู่ เข้าสู่โสดาปัตติมรรค สกิทาคามีมรรค อนาคามีมรรค อรหัตตมรรค เข้าสู่มรรคไม่ได้ เพราะเข้าสู่มรรคแล้วมันจะไปขัดแย้งกับการเป็นพระโพธิสัตว์นั้น

พระโพธิสัตว์ต้องเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ จนกว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ใดพระองค์หนึ่งพยากรณ์ เขาจะต้องเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์ต่อไป เพราะพยากรณ์แล้ว ไปเรียงลำดับแล้ว

แต่ถ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังไม่ได้พยากรณ์ ปรรอณาเป็นพระโพธิสัตว์ๆ การปรรอณาเป็นพระโพธิสัตว์คือการสร้างสมบุญญาธิการ การสร้างสมบุญญาธิการขึ้นมามีอำนาจวาสนามากน้อยขนาดไหน พระโพธิสัตว์ที่มีอำนาจวาสนามากมายจะมีบารมีที่ยิ่งใหญ่ ถ้าทำสิ่งใดจะประสบความสำเร็จ พระโพธิสัตว์ที่มีอำนาจวาสนาน้อย พระโพธิสัตว์เพิ่งเริ่มปรรอณา การกระทำด้วยอภิญญามันยังไม่ชัดเจน ทำไม่ชัดเจนหรือไม่มั่นคง นี่เวลาเป็นพระโพธิสัตว์ๆ ใจ

หลวงปู่มั่นท่านก็ปรารถนาเหมือนกัน ท่านก็ลาสิ่งนั้น ท่านลาสิ่งนั้นแล้วเห็นใหม่ ลา
 ความปรารถนาเป็นพระโพธิสัตว์ ความปรารถนານี้มันเป็นอำนาจวาสนาบารมี อยู่ในจิตใจได้
 สำนึกลึกๆ เวลามันทำสิ่งใดแล้วมันก็เสียดายอาลัยอาวรณ์ๆ อาลัยอาวรณ์ สิ่งที่ได้ทำมาไว้
 อาลัยอาวรณ์อำนาจวาสนา อาลัยอาวรณ์สิ่งที่ได้สร้างสมบุญญาธิการมา แต่ถึงที่สุดแล้วถ้ามี
 สติมีปัญญาไง

“ถ้าเราต่อไปข้างหน้า ไปองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่งพยากรณ์ เรา
 ก็ต้องทำต่อเนื่องไปจนกว่าจะได้ ตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า”

แต่เวลาด้วยสติ ด้วยปัญญา ด้วยการคิดค้นใจ “ถ้าเป็น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ
 เจ้าก็เป็นพระอรหันต์เหมือนกัน แต่ในชาติปัจจุบันนี้ ถ้าประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ค้นคว้าขึ้นมา ถ้า
 เป็นความจริงขึ้นมา ก็จะเป็นพระอรหันต์เหมือนกัน แต่อำนาจวาสนาบารมีแตกต่างกัน ด้วย
 ความยิ่งใหญ่เท่านั้นเอง”

ถึงลาได้ ลาด้วยสติ ด้วยปัญญา แล้วมันก็เป็นการพยากรณ์ขององค์สมเด็จพระ
 สัมมาสัมพุทธเจ้า “ต่อไปถึงกลางพระพุทธศาสนา ศาสนาจะเจริญอีกหนหนึ่งๆ ใจ” มันก็มีผู้มี
 บุญ มีกุศลมา มีบุญกุศลคือสร้างสมบุญญาธิการมา ปรารถนาเป็น องค์สมเด็จพระสัมมาสัม
 พุทธเจ้า สร้างสมบุญญาธิการมาเพราะบุญญาธิการนั้นมันเป็นบารมี มันเป็นคนได้คิด คิดใน
 สิ่งที่เป็นธรรมๆ แล้วสิ่งที่เป็นธรรม ลานั่นชะ

เวลาประพฤติปฏิบัติด้วยเหตุด้วยผล พอจิตสงบแล้วยกขึ้นสู่วิปัสสนาเห็นกาย เห็น
 เวทนา เห็นจิต เห็นธรรมตามความเป็นจริงขึ้นมา พอพิจารณาไปแล้วเป็นขั้นเป็นตอนไป มัน
 เป็นขั้นเป็นตอน มันเป็นขั้นเป็นตอนเห็นใหม่ เวลาเป็นธรรมๆ แล้วมันไม่มีขัดมีแย้งกัน มันต้องมี
 เหตุมีผล

เวลาในการศึกษาภาคปริยัติมา ศึกษา มา ศึกษา มา เป็นแนวทาง ภาคปริยัติ ปฏิบัติ
 ปฏิเวธ ถ้าเป็นปริยัติ ปริยัติก็ศึกษาตามตำรา ศึกษาตามวิชาการ ศึกษาวิชาการมาว่าจะเผยแพร่

ธรรม เผยแผ่ธรรมไง ถ้าเผยแผ่ธรรม หลวงตาเวลาท่านถาม เวลาธรรมทูตไปลาท่านไง ท่านบอกว่า “จะไปเผยแผ่ จะเอาอะไรไปเผยแผ่ เอากิเลสไปเผยแผ่ หรือเอาธรรมไปเผยแผ่”

ธรรมโดยภาคปริยัติ ธรรมโดยภาคปริยัติเป็นความจำ ความจำเป็นทางวิชาการ วิชาการก็เป็นธรรมและวินัยที่เป็นศาสดาของเธอ ถ้าเป็นศาสดาของเธอแล้วเธอปฏิบัติขึ้นมา ถ้าเป็นความจริงขึ้นมา นี่เราจะได้เห็นธรรมตามความเป็นจริง

แต่ถ้าเราศึกษามาๆ มันก็เป็นศาสดาอยู่อย่างนั้น มันก็ เป็นปริยัติ มันก็เป็นการจำ ธรรมภาคความจำๆ ถ้าความจำ จำแล้วเดี๋ยวก็ลืม ลืมแล้วเดี๋ยวก็จำ มันเลยต้องติดสมุด ติดดินสอด่ติดพระไตรปิฎกไง ติดตำรา ถ้าตำราค้นคว่ำก็ค้นคว่ำมาไง

เวลาหลวงปู่มั่นท่านลงมาจากเชียงใหม่ เวลาสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช ท่านถามไปอยู่ ในป่าในเขานั้น ท่านไปศึกษาเอากับอะไร เราอยู่ในเมืองหลวง เราอยู่กับพระไตรปิฎก เราอยู่กับตำรับตำรา เรายังต้องเปิด ต้องค้น ต้องคว่ำ ตลอดเวลาเลย แล้วเธอไปอยู่ในป่า ไปค้นคว่ำกับใคร”

หลวงปู่มั่นท่านตอบด้วยสัจจะด้วยความจริงใจ “พระเดชพระคุณ ขอร้องยัย เวลาผมอยู่ในป่าในเขา ผมฟังธรรมตลอดเวลาเลย”

เห็นไหม ปริยัติเป็นปริยัติ ปริยัติมันอยู่ที่ตำรับตำราไง ตำรับตำราค้นคว่ำ คอยเปิดตู้ เปิดหนังสือ เปิดอยู่อย่างนั้น ใ้สมุดดินสอด่จดไป จดจนเนาอยู่นั่นนะ นั่นก็ภาคปริยัติ ปริยัติคือปริยัติ เป็นปฏิบัติไปไม่ได้ ปริยัติ ปฏิเวธไม่มี การจำก็เป็นความจำ ภาคความจำ ภาคความจริงสิ

ภาคความจริง เวลาหลวงปู่มั่นอยู่ในป่าในเขาเห็นไหม เราฟังธรรมตลอดเวลา เวลาธรรมมันเกิด ธรรมมันเกิด ธรรมมันเกิด ธรรมมันเกิด มันเกิดจากวาสนาของคน มันเกิดมันเกิด มากน้อย แค่นั้น เวลามันเกิดมันเกิดขึ้นมา มันเกิดมันเกิดขึ้นมามันเป็นประเด็นให้ได้ใคร่ครวญให้ได้คิด

จิตแก้จิตๆ จิตของตนไม่เห็นจิตของตนไม่เห็น แล้วมันจะเอาอะไรไปแก้ เวลาจะแก้จิตแก้จิตมีวาสนามากน้อยแค่ไหน เวลาหลวงปู่มันไปแก้หลวงปู่เสาร์ “ธรรมมาสถิตที่ตา ธรรมมาสถิตที่ใจ” สวดมนต์ ๓ ชั่วโมง ๔ ชั่วโมง กว่าจะได้ภาวนา

ท่านบอก “เอาเลย ภาวนาเลย” ภาคปฏิบัติ ภาคปฏิบัติภาคความจริง ถ้าความจริงมันเป็นความจริงขึ้นมา เวลาเป็น ความจริงๆ มันเป็นความจริงอย่างไร ถ้าความเป็นจริงอย่างนี้ เวลาความจริงเห็นใหม่ ถ้าสัจจะเป็นความจริงมันแก้กิเลส

คนมันมีกิเลสตัดหาความทะยานอยาก เวลาประพฤติปฏิบัติไป เราเกิดมาเรามีวาสนาเราอยากจะทำประพฤติปฏิบัติ แต่เราปฏิบัติ เราเป็นปุถุชน ใครจะปฏิบัติมันเป็นปุถุชนคนหนา ปุถุชนคนหนาเวลาทำสมาธิก็ทำได้ยาก เวลาทำสมาธิแล้วยกขึ้นสู่วิปัสสนากันไม่เป็น ผู้ที่ทำสมาธิๆ นี้ ผู้ที่ว่าจะทำประพฤติปฏิบัติ ได้แค่นั้น มันไม่เป็นความจริงขึ้นมาๆ เพราะไม่มีอำนาจวาสนา

แต่ถ้ามีวาสนาเห็นใหม่ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นเวลา ท่านประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เวลาท่านชวนชวาย แล้วท่านพูดไว้กับหมู่คณะไง ต่อไปมันจะมีพระหนุ่มๆ ที่ว่ามีอำนาจวาสนาขึ้นมา บอกหลวงปู่เจี๊ยะไว้ บอกหลวงปู่เจี๊ยะไว้เห็นใหม่ เวลาใครมา หลวงปู่เจี๊ยะท่านเป็นผู้อุปัฏฐากหลวงปู่มั่น

“ใช่ของคัมภีร์ใหม่”

“ไม่ใช่”

“ใช่ของคัมภีร์ใหม่”

“ไม่ใช่”

เวลาหลวงตาท่านมา หลวงปู่เจี๊ยะท่านถามว่า “ใช่ของคัมภีร์ใหม่” ท่านไม่พูดไม่ตอบเลย แต่ก็หยุดฟังนะ

เวลาหลงตาท่านไปหาหลวงปู่มันเพราะอะไร เพราะว่าท่านจะออกประพฤติปฏิบัติใช้ใหม่ ด้วยอำนาจวาสนาของท่าน ใช้ใหม่ คนที่สร้างอำนาจวาสนาบารมีมา เวลาศึกษามาๆ คั่นคว่ำเข้ามา คั่นคว่ำเป็นแนวทางที่จะประพฤติปฏิบัติ เวลาคั่นคว่ำมาเป็นแนวทางปฏิบัติ เรียนอยู่ ๙ ปี ทำสมาธิจิตสงบได้ ๓ หน มันก็ฝังใจ คนมีพื้นมีฐานมาทั้งสิ้น

เวลามาประพฤติปฏิบัติเอง เพราะเวลาการกระทำถ้าคนมันยังไม่มีการเสมาคอยกระตุ้น ก็พุทโธๆ ตามครูบาอาจารย์ไป นั่นแหละ ตามอุปัชฌาย์ แต่เวลาศึกษามาแล้ว ดูจิตๆ ใช้ปัญญาไปเรื่อย มันก็สงบได้ เวลามันเสื่อมใจ เวลามันเสื่อมมันร้อนนัก วิ่งแสวงหาไปหาหลวงปู่มันเลย ต้องหลวงปู่มันเท่านั้น เวลาไป จิตมันเสื่อม พอจิตมันเสื่อมขึ้นมาณะ

“มหา มหาสิ่งที่จิตมันเสื่อมไปมันเหมือนเด็กน้อย เหมือนเด็กน้อยเด็กมันต้องการอาหารของมัน พ่อแม่เลี้ยงลูกขึ้นมาด้วยการบ้วนนมบ้วนขนมนมนเนยเพื่อให้ลูกมีความสุข ให้ลูกได้หลับได้นอน ใสนี้ก็เหมือนกัน เราดูแลจิตของเราจนจิตมันสงบได้ แล้วเวลามันเสื่อม มันเสื่อมไปมันหายไปไหน ให้กำหนดพุทโธๆ ไว้ กำหนดพุทโธไว้ละ เด็กน้อยที่มันเที่ยวเตลิดเปิดเปิงไปเวลามันหิว มันกระหายขึ้นมา มันจะกลับมาเอง พยายามพุทโธไว้”

นี่พูดถึงว่าเวลาคำสอน เวลาปฏิบัติ มันเป็นคำพูดสั้นๆ ง่ายๆ แต่เวลาผู้กระทำ ท่านบอกว่าออกแทบระเบิด มันเคยตัวไง มันปล่อยมันตามสบายไป พอปล่อยตามสบาย มันก็เป็นสมาธิได้ ถ้าเป็นปัญญาอบรมสมาธิแล้วมีสติปัญญา

แต่เวลามันเสื่อมนะ คนเราไม่เคยทำอะไรเลย มันก็ไม่วู้ สิ่งใดเลย พอทำอะไรเลยแล้วมีสมบัติเป็นขึ้นเป็นอัน เวลาสมบัติหายไปมันทุกข์ยากมาก เวลาจิตมันเสื่อมออกแทบแตก เวลาพูด พูดง่ายๆ เวลาทำเกือบเป็นเกือบตาย

แต่ถ้าพุทโธๆ มันก็เป็นจริงๆ เวลาท่านประพฤติปฏิบัติไปถึงที่สุดแห่งทุกข์ เวลาพิจารณาไป ท่านบอกว่าสอนเหมือนเด็กๆ มันยิ่งกว่าเด็ก ยิ่งกว่าอนุบาลอีก เขียนหนังสือยังไม่

เป็นเลย ทำอะไรก็ได้ไม่ได้เลย จบมา ๙ ประโยค ๑๐ ประโยค จบมาก็คือภาคปริยัติ จบมาก็คือ การศึกษาภาคความจำ ภาคความจริงมันไม่มี

ภาคความจริงมันต้องลงทุนลงแรง เพราะภาคความจริงมันต้องชนะกิเลสในใจของตน มันต้องสามารถทำความสงบของใจได้ ถ้าใจสงบระงับเข้ามานี้สัมมาสมาธิ แล้วสัมมาสมาธิถ้า ยกขึ้นสู่วิปัสสนาได้ ยกขึ้นสู่วิปัสสนาได้นี้โสดาปัตติมรรค โสดาปัตติผล สกิทาคามีมรรค สกิทาคามีผล อนาคามีมรรค อนาคามีผล อรหัตตมรรค อรหัตตผล นี่มรรค ๔ ผล ๔ นิพพาน ๑

มรรค ๔ ผล ๔ เพราะอะไร เพราะมันมีกิเลสตัณหา ความทะยานอยาก คนเกิดมันต้องมี อวิชชาพาเกิด มีบุญวาสนามากน้อยขนาดไหนก็อวิชชาทั้งสิ้น เพราะมันมีการเกิด พอเกิดมา ต้องมีกิเลส เวลาที่มีกิเลสตัณหาความทะยานอยาก เพราะมีการกระทำจนสิ้นสุดแห่งทุกข์เป็น ชั้นเป็นตอน พระอรหันต์ไม่มีขัด ไม่มีแย้งกัน

หลวงปู่เจี๊ยะเวลาท่านพิจารณาของท่านพิจารณากาย ขึ้นไปหาหลวงปู่มัน เวลาท่านเล่า ให้ฟัง “เวลาเราไปหาหลวงปู่มัน เราเล่าให้หลวงปู่มันฟังเลยว่า การพิจารณากายแยกแยะอย่าง นี้ หลวงปู่มันไม่เห็นคิดเห็นค้ำเราเลย” ท่านพูดให้เราเชื่อมั่นในตัวท่าน แล้วเวลาไปถึงแล้ว แล้วถามหลวงปู่มันว่า “แล้วจะให้ผมทำอย่างไรต่อไปล่ะ”

“ก็ทำอย่างเดิมนั้นแหละ ทำอย่างเดิม พิจารณากายต่อเนื่องกันไป”

นี่ไง ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติตามความเป็นจริงที่รู้จริงเห็นจริง มันไม่มีขัดไม่มีแย้งกันเลย แหละ สังคมร่มเย็นเป็นสุข พระพุทธศาสนามีศรัทธาความเชื่อ มันก็ระดับของศรัทธา ผู้ที่มี อำนาจวาสนาจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ก็มีศรัทธาความเชื่อ ก็พยายามทำความเชื่อตามแต่ครู บາอาจารย์ที่ท่านสั่งสอน หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มันท่านทำความสงบใจเข้ามา

แต่มันมีมนุษย์มหัศจรรย์ใจ เขาบอกว่า “เขาเกิดมานี้ เขาไม่มีกิเลส เขาเป็นพระอรหันต์ มาเกิด พระอรหันต์มาเกิดไง”

พระอรหันต์มาเกิดมันก็ไม่มีการกิเลสไป แล้วคนไม่มีการกิเลสมันมาเกิดได้อย่างไรละ มันก็เป็นเด็กพิเศษไป เป็นมนุษย์พิเศษ พอเป็นมนุษย์พิเศษขึ้นมา เพราะไม่มีการกิเลส เวลาโตขึ้นมา มาบวชเป็นพระ มาเป็นครูบาอาจารย์ เวลาอบรมสั่งสอนเขา “กิเลสเป็นนามธรรม แล้วจะเห็นกิเลสได้อย่างไร”

เพราะเขาไม่มีการกิเลสไป เขาไม่มีการกิเลสเขาก็มาเกิดไป เขา เลยเป็นเด็กพิเศษ เด็กพิเศษก็เป็นอภิสติโกแล้วอย่างนี้มันก็ต้องให้หมอรักษา รักษาดูแลให้เป็นจริง ที่นี้หมอไม่รักษา มันก็พรวดไปใหญ่โต พรวดไปใหญ่โตเลย ไม่มีการกิเลส เป็นผู้วิเศษ เป็นผู้วิเศษขึ้นมา เป็นเด็กพิเศษ เป็นผู้ที่มีความวิเศษ เพราะยิ่งใหญ่ พอยิ่งใหญ่ขึ้นมาเห็นใหม่ เวลามาประพฤติปฏิบัติ เวลาศึกษามา ก็ศึกษามาจากพระไตรปิฎกนั่นแหละ มันเป็นเรื่องวิเศษ มันเป็นเรื่องวิเศษขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ถ้าเป็นจริง ถ้าเคารพธรรมนะ นี่ไง ถ้าครูบาอาจารย์ของเราท่านประพฤติปฏิบัติ อย่างน้อยถ้าเป็นพระโสดาบันนะ ไม่ลุ่มไม่คล้ำในศีล ไม่ถือมงคลตื่นข่าว ไม่ถือนอกพระพุทธศาสนา จะซื้อตรง มีแต่ความสัจ มีความจริง ลงต่อพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เต็ดขาด แน่นนอน แล้วไม่มีการลึงเลงสงสัยในพระพุทธศาสนา

แต่ถ้าเด็กพิเศษนี้เพราะมันเป็นมนุษย์พิเศษ พอพิเศษขึ้นมาแล้วนี่สิ่งที่จะทำ “เราไม่มีการกิเลส ไม่มีการกิเลส” แล้วสิ่งที่ไม่มีการกิเลส ไม่มีการกิเลสก็เป็นเรื่องส่วนตัวไป แต่เวลาอบรมสั่งสอนทำไมอ้างพระพุทธศาสนาละ เวลาอ้างพระพุทธศาสนาขึ้นมาแล้วเห็นใหม่ “พระพุทธศาสนาบอกต้องศึกษาต้องทำสมาธิ ต้องหลับตา ลืมตา”

ให้หลับตา ลืมตามันเกี่ยวอะไรกับสมาธิ สมาธิมันมีมาก่อนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปศึกษากับเจ้าลัทธิต่างๆ อุทกดาบส อาฬารดาบส สมาบัติ ๖ สมาบัติ ๘ นี่คนที่ถือสมาธิ สมาธินี้เป็นสมาธิ มันก็เป็นสมาธิ มันเกี่ยวอะไรกับหลับตา ลืมตา

แต่เวลาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ของเราท่านรู้ มันเกี่ยวกับความโลภ ความโกรธ ความหลงต่างหาก มันเกี่ยวกับหลงผิด เกี่ยวกับโทษะทำได้หรือทำไม่ได้ มันเกี่ยวกับความหลง หลงใหลได้ปลื้มว่าอันนี้เป็นความสงบ อันนี้เป็นความสงบ หลงใหลไปหมด มันไม่เกี่ยวกับหลับตาลืมตา

เพราะเป็นเด็กพิเศษ เป็นผู้เกิดมาโดยไม่มีกิเลส มันก็เลยไม่โลภ ไม่โกรธ ไม่หลง แล้วหลับตาทำสมาธิไม่ได้ ลืมตานี้ โอ้โฮ! มันจะเป็นสมาธิ

ลืมตา เพื่อเจอไป สมาธิอะไร ความเพ้อฝันอย่างนั้นหรือ นี่ไง เพราะเพื่อเจอเพ้อฝันแล้วไม่มีสิ่งใดเป็นขึ้นเป็นอัน ถ้าไม่มีสิ่งใดเป็นขึ้นเป็นอัน แล้วก็ความเชื่อของตนไง

เอาความเชื่อ เอาความเห็นของตน เทียบพยายามชักชวนให้คนเชื่อ มันก็เลยกลายเป็นโฆษณาชวนเชื่อ แล้วโฆษณาชวนเชื่อ ตัวเองบอกว่า ไม่มีกิเลสมาเกิด เพราะไม่มีกิเลสก็เลยลืมตาทำสมาธิ

แล้วคนอื่นละ คนที่มาเกิด เกิดกันอยู่นี้มีกิเลสไหม แล้วคนที่เขามาศึกษา มาค้นคว้ากับเรา มันมีกิเลสไหม มันมีกิเลส มันมีกิเลสค้นหาความทะยานอยากก็เลยเห็นผิดใจ กิเลส คือความโลภ ความโกรธ ความหลง นี่เป็นขี้ แล้วมีวิชาความไม่รู้ วิชาความไม่รู้ขึ้นมา มาวิเคราะห์หิวจี้ในพระพุทธศาสนา แล้วมันจะรู้จริงได้อย่างไร ถ้ามันรู้จริงไม่ได้ มันรู้จริงไม่ได้ขึ้นมา มันก็เลยกลายเป็นการชวนเชื่อ สมาธิชวนเชื่อไง ต้องลืมตา

ลืมตาหลับตาไม่มีผลสิ่งใดเกี่ยวพันกับสมาธิ สมาธิเป็นสมาธิ ปัญญาเป็นปัญญา หลับตาลืมตามันก็เป็นเรื่องของร่างกาย มันไม่เกี่ยวอะไรกับสมาธิ สมาธิไม่เกิดที่ตา สมาธิมันเกิดที่จิต

เพราะมันทำสมาธิไม่เป็น มันถึงบอกว่า “ลืมตาทำสมาธิแล้วได้รู้ได้เห็น ได้มีสติปัญญา” ปัญญาอะไร ปัญญาที่ไหน แล้วยังมีโลกียะ โลกุตตระอีกนะ โลกียะจะยกขึ้นสู่โลกุตตระ

มันเป็นการเพ้อเจ้อ เป็นการชวนเชื่อ เป็นการโฆษณา ชวนเชื่อ ชวนเชื่อเพราะอะไร ชวนเชื่อเพราะไม่รู้จักกิเลส ไม่รู้จักที่มาที่ไป เพราะเราไม่มีกิเลสไง เราเกิดมาเพื่อสร้างบารมี กิเลสไม่มี แล้วภาวนาต้องลืมตา ต้องค้นคว้าไปในสมุทฺติ ดินสออย่างเดียว ต้องมีการท่องบ่น มันปริยัติ ปริยัติมันเป็นปฏิบัติไม่ได้

เวลาหลวงปู่มั่นท่านสอนหลวงตาพระมหาบัว หลวงตาพระมหาบัวท่านเป็นมหานะ เวลาเป็นมหาขึ้นมาแล้ว เวลาศึกษามาแล้วก็อยากประพฤติปฏิบัติใช่ไหม เวลาออกประพฤติปฏิบัติ ขึ้นไป เริ่มต้นไปหาหลวงปู่มั่นไง หลวงปู่มั่นท่านสอนเลย

“มหา มหาท่านเรียนถึงมahamanะ มหา สิ่งที่เรียนมา บาลินัน ที่เรียนมาเป็น ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นตัวแทนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ยอดเยี่ยมดิงมาก ต้องเทิดใส่ศีรษะไว้ ลั่นไว้ในลั่นชกสมอง อย่าให้ออกมา แล้วพยายามประพฤติปฏิบัติไป ถ้ามันเป็นจริง ๆ ขึ้นมาแล้วมันจะเป็นอันเดียวเลย ถ้ามันเป็นจริง”

แต่เด็กพิเศษมันไม่มีกิเลส มันจะเป็นจริงตรงไหน มันไม่จริงของมันเห็นไหม

เวลาหลวงปู่มั่นท่านสอน สอนบอกว่า ถ้ามันประพฤติปฏิบัติไปมันจะเตะ มันจะถีบกัน มันจะขัด มันจะแย้งกัน มันจะจินตนาการ มันจะเพ้อเจ้อ แล้วคาดหมาย ปฏิบัติธรรมโดยคาด โดยหมาย แล้วการโดยคาดโดยหมาย ไม่มีจุดใดเป็นความจริง ไม่มีจุดใดเด่นใดที่เป็นการเห็น กิเลส เป็นการชำระล้างกิเลส เป็นการมีมรรคมีผลขึ้นมาในใจมันไม่มี เพราะอะไร

มันไม่มีเหตุมีผล มันไม่มีที่มาที่ไป เวลามันไปมันถึง เลื่อนลอยไป พอเลื่อนลอยแล้วก็ พลิกแพลง นี่ไง ก็ชวนเชื่อ เพื่อการโฆษณาชวนเชื่อ สมาธิชวนเชื่อๆ แล้วพยายามจะชวนเชื่อ ให้เขาเชื่อนะ แล้วบังคับให้เขาทำตามด้วยนะ บังคับทำตาม ทำตามไปไหน

ตามไปเป็นอภิญญา ตามไปสิ่งที่ป็นตรรกะ มันป็นตรรกะ เป็นการคาดหมาย มันเอาความจริงมาจากไหน มันไม่มีความจริงเลยเพราะอะไร

เพราะมันไม่เห็นจริงใจ เพราะมันเป็นมนุษย์พิเศษ เกิดมาไม่มีกิเลสแล้วไง กิเลสไม่มี แล้วมาศึกษามาเล่าเรียน แล้วเล่าเรียนไว้เพื่ออบรมบ่มเพาะให้คนอื่นเป็นเหมือนเรา แล้วคนที่เขาเกิดมา เขาไม่มีกิเลสเหมือนกันใช่ไหม เขาต้องลืมหืมตาอย่างนั้นเลยหรือ

ลืมหืมตาหลับตาไม่มีผลในการปฏิบัติ มันอยู่ที่จิตนิสัย จิตนิสัยของคนเห็นใหม่ คนเดินจงกรมส่วนใหญ่เดินจงกรมเขาก็ลืมหืมตาทั้งนั้น คนนั่งสมาธิเขาก็ลืมหืมตาของเขาได้ แต่เขาหลับตาก็ได้ การหลับตาลืมหืมตามันเป็นแค่กิริยา

แต่ถ้ามันจะเป็นความสงบ สงบจากจิต ขณิกสมาธิ อุปจารสมาธิ อัปปนาสมาธิ สมาธิสงบมากสงบน้อยแค่ไหน ถ้ามันสงบมากขึ้นมาก็มีความสุขมากไป

เวลาคนที่ประพฤติปฏิบัติขึ้นมา มันมีความทุกข์ความยาก เวลากิเลสมันเพ่นม่านพ่าน กิเลสมันดินมันรนขึ้นมา มันจุดกระชากลากหัวใจไปทั้งสิ้น กรรมฐานม้วนเสื่อ กรรมฐานม้วนเสื่อเพราะอะไร เคยทำความสงบได้ก็คิดว่านี่เป็นมรรคเป็นผล

สมาธิแก้กิเลสไม่ได้ ความสงบระงับคิดว่าเป็นมรรคเป็นผลไป เวลามันเสื่อมไปแล้วไง มันเร่ามันร้อนใจ สิ่งที่เขาอยู่กันไม่ได้ ในพระพุทธศาสนา เขาอยู่กันไม่ได้ด้วยที่ไม่มีครูบาอาจารย์ ด้วยที่ไม่มีใครคอยควบคุมดูแล ไม่มีใครคุ้มครอง

เวลาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านทำของท่าน ท่านทำเห็นใหม่ หลวงตาพระมหาบัวท่านยืนยันว่า หลวงปู่มั่นเป็นโรงงานที่ยิ่งใหญ่ โรงงานผลิตพระอรหันต์ โรงงานสร้างธรรมทายาท แล้วธรรมทายาทขึ้นมา การสร้างธรรมทายาทมันมีแบบอย่าง พอมีแบบอย่างผู้ที่ประพฤติปฏิบัติธรรมขึ้นมาแล้วมันเป็นแบบอย่างเดียวกัน

ถ้าเป็นแบบอย่างเดียวกัน มรรค ๔ ผล ๔ ใจ ถ้ามันเป็นแบบอย่างเดียวกัน มันไม่ขัดไม่แย้งกัน มันจะขัดมันจะแย้งกันตั้งแต่ว่าผู้ที่มีคุณธรรมน้อย คิดว่าให้คะแนนตัวเองมากเกินไป มันผิดพลาด ผิดพลาดตรงนั้น ถ้าผิดพลาดตรงนั้นมีครูบาอาจารย์ท่านก็อบรมสั่งสอน ท่านก็แก้ไข จิตแก้จิตๆ

หลวงปู่มั่นท่านทำของท่านมาก่อน ท่านเอาชนะกิเลสของท่านมาก่อน ท่านรู้ของท่าน ทั้งสิ้น ฉะนั้น สิ่งที่เป็นจริงมันเป็นจริง นี่ผลของวิญญูะ พระอรหันต์ก็เป็นพระอรหันต์จริงๆ ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาสิ้นกิเลส เวลานิพพานไปแล้วไม่มีมาเกิดอีกหรอก ไม่มี!

แต่ที่ว่า “เราไม่มีกิเลส เรามาเกิดอีก” มันก็เหมือนไก่ไข่ ไก่ ไก่มันต้องผสมพันธุ์ ผสมพันธุ์ แล้วถ้ามันมีเชื้อมันก็จะฟักออกมาเป็นไก่ได้ ไก่ถ้ามันไม่ได้ผสมพันธุ์ มันไข่ มันเป็นไข่ลม ไข่ลม นะ ฟักไม่เป็นตัวหรอก ฟักอย่างไรก็ฟักไม่ได้

เวลาครูบาอาจารย์ของเรานี้ไก่ป่าๆ เวลาไก่ป่าขึ้นมา มันเข้มมันแข็งของมัน เวลาไก่ป่า เห็นไหม ไก่ป่ามันผสมพันธุ์อยู่ในป่า มันเลี้ยงฝูงของมัน เลี้ยงลูกของมันจนเติบโตขึ้นมาอยู่ใน ป่าในเขา มันทนต่อโรค มันต้องแสวงหา หาอยู่หากินของมัน นี่ไก่ป่า

ไก่บ้านๆ ไก่บ้านเขาเลี้ยงดู เขาฟุ่มฟักขึ้นมา เขาต้องการเนื้อมัน เขาผสมพันธุ์ขึ้นมาให้ มันเติบโตเร็ว ด้านทานโรคให้มัน มันอ่อนแอ มันด้านทานโรคไม่เหมือนไก่ป่า การหาอยู่หากิน ถ้า ไม่มีใครเลี้ยงดูมัน มันอยู่ไม่ได้ มันตาย ถ้ามันแสวงหาๆ แสวงหา มันปรับปรุงไปจากถ้าไก่ ป่ามันไม่มีเจ้าของดูแลมัน มันก็ต้องพยายามปรับปรุงตัวมัน จนเป็นไก่ป่าจนได้ นี่ไก่ป่าๆ

ไข่ไก่ไข่ลมนี้ที่ มันเป็นไข่ลม แล้วมันฟักออกมาเป็นตัว ก็เราไม่มีกิเลสใจ ไม่มีกิเลส ไข่ ไม่ได้ผสมพันธุ์ ไข่ลมมันฟักเป็นตัวได้อย่างไร แต่ของเขา เขาว่าเขาเป็นไก่ไข่ลมนะ ไก่ไข่ลมมันก็ ไก่พวกกระเบื้องเขาไปบูชาถวายตามศาลเจ้า ศาลเจ้านั้นไก่ไข่ลม มันไม่มีชีวิตหรอก เหมือนกัน พอมันเป็นไก่ไข่ลมเห็นไหม

ไก่ ไก่ป่ามันต้องหาอยู่หากินนะ มันต้องพยายามรักษาชีวิตไว้ เพราะมันมีสัตว์นักล่า แล้วมันมีมนุษย์ที่พยายามล่าสัตว์ เขาหลบเขาหลีกเพื่อชีวิตของเขา หาอยู่หากินขึ้นมา เขาหลบ หลีก ถ้าไปเจอคนล่ามันก็ต้องหนี แล้วหนีขึ้นมามันหนีเอาตัวรอดให้ได้ ไก่ที่มีชีวิต ไก่ที่เป็นไก่ป่า มันมีความทรหดอดทน ทนโรคทนต่างๆ ด้วยคุณสมบัติของมัน ด้วยสายพันธุ์ของมัน

นี่ก็เหมือนกัน พระกรรมฐาน ๆ มีหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านเป็นแบบอย่าง มีครูบาอาจารย์ท่านเป็นแบบอย่าง เรามีสายพันธุ์ สายพันธุ์พระกรรมฐาน

ไก่อ่านๆ เขาก็ศึกษาๆ ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเพื่อจะมีองค์ความรู้ๆ ใง มันอ่อนแอ มันไม่เหมือนกรรมฐานที่ถูกต้อง ที่ผ่านวิกฤติของชีวิต ที่ผ่านอำนาจวาสนาบารมีต่างๆ เพื่อพิสูจน์บารมี พิสูจน์หัวใจของตน แล้วค้นคว้าหากิเลสตัดค้นหาความทะยานอยาก มีการกระทำให้เป็นความจริงขึ้นมา

ไก่ไข่ม้วนไม่มีชีวิต ตั้งไว้มันก็เสียหาย ก็เป็นการหลับตาลืมตา หลับตาลืมตาอยู่อย่างนั้น มันไม่ได้จิกข้าวจิกแมลงจิกอะไรกินเข้ากระเพาะเลย เพราะอะไร

นี่ไง หลับตาลืมตา มันเกี่ยวอะไรกัน โฆษณาชวนเชื่อไง ชวนเชื่อไปเรื่อย ไก่มันต้องหาอยู่หากินนะ ไก่ถ้าสายพันธุ์ของมัน มันจะดำรงพันธุ์ของมันนะ มันมีฝูงของมัน มันการกระทำของมันไง ถ้าไก่อ่านเขาก็ศึกษาไป ศึกษาสักแต่ว่าเป็นความรู้ๆ ใง แต่ ไข่ไก่กลมเนี่ยสิ หลับตาลืมตานั้น จะเป็นไก่อ่าก็ไม่ได้เป็น

เพราะเวลาไก่อ่าเห็นไหม เขาทำความสงบใจเข้ามา ถ้าเป็นสมาธิสัมมาสมาธิ ถ้าทำสมาธิขึ้นมา ทำความสงบของใจเข้ามาก่อน ถ้าใจสงบระงับแล้วมันมีความสุขนะ

ทุกข์คืออริยสัจ ทุกข์คือความจริง **ชาติปิ ทุกฺขา** การเกิดเป็นทุกข์อย่างยิ่ง ชีวิตมีความทุกข์มันเป็นอริยสัจอยู่แล้ว แต่ไม่มีใครเคยรู้จักทุกข์และเห็นทุกข์เลย ได้แต่ชี้ทุกข์ ชี้ทุกข์หมายความว่า กิเลสมันขับถ่ายแล้วให้เราทุกข์ร้อนอยู่นี่ไง

สังคมไทยๆ เห็นไหม ชาวพุทธ ชาวพุทธที่ทะเบียนบ้านเขาบ่นว่าทุกข์ว่ายากนะ แต่ทุกข์ยากเพราะการหาอยู่หากิน การหาอยู่หากินมันเป็นปัจจัยเครื่องอาศัย แคเขาหาปัจจัยเครื่องอาศัยเขาก็ทุกข์ก็ร้อน แล้วก็บ่นว่าทุกข์ๆ แล้วไม่ไปไหนนะ ชอบ พอใจกับยศถาบรรดาศักดิ์ โลกธรรม ๘ บ่นอยู่อย่างนั้น ก็ชอบอยู่อย่างนั้น นี่พูดถึง มันเป็นประจำธาตุขันธ์ ประจำชีวิต แต่เขาไม่มีอำนาจวาสนาใง

เวลาไถ่บาป ครูบาอาจารย์ท่านสอนใจ ทำความสงบใจ เข้ามาก่อน ทำความสงบใจเข้ามา ก่อนเพราะชีวิตมันทุกข์มันยาก มันทุกข์มันยากเห็นไหม ด้วยสัญญาอารมณฺ์ สัญญาอารมณฺ์ เราก็มองอยู่แล้วว่าทางโลกที่มันเจริญ ทางโลกที่มันอุดมสมบูรณ์ ที่มันสะดวกสบาย ใสนั้นก็จะ เป็นความสุข ถ้าเป็นความสุขขึ้นมาแล้วมันก็จะทำให้ประมาทกับชีวิต แล้วพอประมาทกับชีวิต ก็เลสมันก็หลอกมันก็หลอน นี่กิเลสใจ

ไถ่ไถ่ไข่มไม่มีชีวิต มันบอกมันไม่มีกิเลส เวลากิเลส มันปลิ้นมันปล้อน มันหลอกมัน ลวงในหัวใจใจ มันหลอกมันลวง ในหัวใจมันว่านั่นก็จะสุข นั่นก็จะสบาย นั่นก็จะดี ไปที่นั่นแล้ว มันจะภาวนาดี มันหลอกมันลวงอยู่อย่างนั้น แล้วมันหลอกมันลวง อยู่อย่างนั้นแล้วยังตามมัน ไปๆ ใจ

เวลาตามมันไปขึ้นมา มันทุกข์มันยาก มันทุกข์มันยาก กับชีวิต มันทุกข์มันยากมาก กิเลสมันคายพิษออกมาในใจ มันทุกข์มันยากทั้งสิ้น เวลามันทุกข์มันยากขึ้นมาทั้งสิ้น สิ่งผู้ที่ ปฏิบัติใหม่ๆ พระบวชใหม่ๆ สิ่งที่คุณได้ยากคือทนคำสั่งสอน คำสั่งสอน เห็นไหม เพราะกิเลสมัน ดิบๆ กิเลสมันพอกพูนในหัวใจใจ

คนเกิดมามีวิชา คนเกิดมามีกิเลส ไม่ใช่คนไม่มีกิเลสแล้วเกิด เวลาองค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระอรหันต์ พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ เวลาท่าน นิพพานไปแล้วไม่มาเกิดหรือก ไม่มี พระอรหันต์ไม่เกิด ถ้าเกิดไม่ใช่พระอรหันต์ เพราะเป็นพระอรหันต์ต้องทำลายวิชา วิชาคือความหลง แล้วมันมีวิชา มันมีวิ ญญะ ออกจากวิญญะ มันจะกลับมาวิญญะได้อีกอย่างไร ถ้าเป็นพระอรหันต์

แต่ที่เขาบอก “เขาไม่มีกิเลส เขามาเกิด” เกิดนั่นละวิชา เกิดวิชาเต็มหัวใจอยู่แล้ว ไม่มีวิชามาเกิดไม่ได้ เพราะมันไม่รู้ มันเพลิน มันมาเกิด เวลาเกิดขึ้นมาแล้วมันทุกข์มันยากใจ เวลามันทุกข์มันยากด้วยที่ไม่มีสติ ไม่มีปัญญา ไม่มีวาสนาเลย ถึงบอกว่าหลับตาลืมตา หลับตา ลืมตา สมาธิยังไม่รู้จัก จิตของตนยังหาไม่เป็น จิตของตนยังหาจิตของตนไม่ได้

จิตแก้จิต จิตแก้จิต แล้วจิตแก้จิตแล้วพอจะแก้แล้ว มรรค ๔ ผล ๔ นะ เริ่มต้นวิปัสสนา
ไอ้โฮ! งานมันอีกมากมายมหาศาล สติ มหาสติ ปัญญา มหาปัญญา ปัญญาญาณ

ไอ้โฮ! เขาละเอียด ไอ้โฮ! ท่องจำจนสมุดเน่า แล้วมันเรื่องสัญญาอารมณ์ สายตาแล้วจด
ในหนังสือ แล้วตรรกะเท่านั้น ตรรกะคิดใคร่ครวญไป แล้วมันพลิกมันเพลงเพราะอะไร

เพราะมันมีหยาบมีละเอียด อารมณ์ดีคิดได้ดี อารมณ์ ชุ่นมัวคิดไม่ได้ หลับตาลืมตาอีก
ต่างหาก สมาธิชวนเชื่อ ชวนเชื่อชักนำให้คนหลงผิด เสียตายการเกิดเป็นมนุษย์

การเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เกิดมาพบพระพุทธศาสนา ถ้ามันมี
อำนาจวาสนา มันทำตามสัจจะความจริง สัจจะความจริงเห็นใหม่ คนเราก็มีความทุกข์ความ
ยากอยู่แล้ว แล้วเวลากิเลสมันซึ่รดในหัวใจทุกข์ยากมาก เวลามันทุกข์มันยากขึ้นมาเห็นใหม่
เวลามาบวชเป็นพระ ชมราวาส ชมราวาสมาบวช เป็นพระเป็นนวกะ นวกะสิ่งที่ทนได้ยากคือทน
คำสั่งสอนได้ยาก

ยิ่งครูบาอาจารย์ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ท่านยิ่งเข้มข้มเข้มงวด เพราะท่านเห็นภัยของ
กิเลสตัดหาความทะยานอยาก ท่านเห็นภัยของคนเกิด คนเกิดต้องมีกิเลส ถ้ากิเลส กิเลสมันมี
ลูกมีหลาน พญามารโง่ มีนางตันทา นางอรดีโง่ เรือน ๓ หลังโง่ มีลูกมีหลานโง่ แล้วลูกหลาน
แค่มันยั่วเย้าๆ ในหัวใจ ไปไหนไม่รอดหรอกๆ แล้วถ้าไปไหนไม่รอดแล้วจะทำอย่างไร

ข้อวัตรปฏิบัติเป็นเครื่องอยู่ของใจ คำว่า “เครื่องอยู่” ใจอยู่ที่ไหน จิตมันอยู่ที่ไหน แล้ว
เวลาจิตมันส่งออกไป ไป ส่งออกไป ๓ โลกธาตุ คิตรี้อยแปด เรื่องบ่าบอคอคแตก ศีลธรรมของ
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็ศึกษาโดยกิเลสตัดหาความทะยานอยาก เวลาศึกษามาถ้า
ไม่พอใจบอกว่า อันนี้อรชุนมัน แต่งมา ถ้ามันพอใจบอกว่าอันนี้พอใจ พอใจคือความชอบเฉยๆ
นะ มันยังไม่ได้เกิดปรากฏขึ้นมาจากจิตเลย เพราะมันยังไม่เห็นจิตของมัน

ถ้าเห็นจิตของมัน นี่หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นครูบาอาจารย์ท่านประพฤติปฏิบัติมาก่อน
เวลาท่านล้มลุกคลุกคลานมา เวลาหลวงปู่เสาร์ท่านเอาหลวงปู่มั่นออกวิเวก ออกปฏิบัติ ออก

จุดครั้งแรก เขาถูกเหยียดหยาม เขาไม่เชื่อไม่ถือศรัทธาเลย แล้วท่านก็ไม่ได้ให้ใครเชื่อถือให้ใครศรัทธา ท่านต้องการค้นหาหัวใจของท่านให้เจอ แล้วท่านค้นหาวิธีการของท่านด้วยการกระทำของท่านเอง คือการกระทำ คือภาคปฏิบัติไง เวลาปฏิบัติแล้วมันยังล้มลุกคลุกคลานขึ้นมา ถ้ามันจะลึกซึ้งกว่านี้ได้มากน้อยขนาดไหน ก็มาปรึกษากับเจ้าคุณอุบาลีฯ ใจ

เวลาเจ้าคุณอุบาลีฯ เป็นนักปราชญ์ในภาคปฏิบัติ ใน ธรรมและวินัย ธรรมวินัยขึ้นมา ภาคปฏิบัติกับภาคปริยัติทดสอบด้วยกัน ค้นคว้าแสวงหาด้วยกัน แล้วเวลาค้นคว้าแสวงหาด้วยกัน จิตสงบแล้ว ถ้ามันยกขึ้นสู่วิปัสสนาได้หรือไม่ได้ ถ้ายกขึ้นสู่วิปัสสนาแล้วเห็นกาย เห็นกายพิจารณาหายไปแล้ว เอ้อ! มันต้อง อย่างนี้สิ มันต้องอย่างนี้สิ มันต้องอย่างนี้สิเพราะอะไร

ทำความเข้าใจเป็นสมาธิ ถ้ายกขึ้นสู่วิปัสสนา คือ จิตเห็นอาการของจิต เห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรมตามความเป็นจริง เวลาเห็นจิต เห็นกาย เห็นเวทนา เห็นตามความจริง เพราะการเห็นจิต เห็นกายตามความจริง นั่นคือภาคของปัญญา

เวลาปัญญา ปัญญามันเกิดมาจากไหน ปัญญามันเกิดจากจิตที่เป็นสัมมาสมาธิ สมาธิมันมีสัมมา กับมิจฉา มันมีถูกหรือผิด เวลามันผิดขึ้นมา นั่นคือความโลภ ความโกรธ ความหลง มันครอบมันงำ ใจหลับตาลืมตาไม่เกี่ยว หลับตาลืมตาไม่มีผลกับสมาธิ ไม่มีผลกับการปฏิบัติ ไม่มี ถ้ามันจะมีผล ก็มีผลแบบมิจฉา กับสัมมา ผิดกับถูก

แล้วทำขึ้นมาแล้วมันยกขึ้นสู่วิปัสสนาได้ตามเป็นจริงหรือไม่ ถ้าไม่ใช่สมาธิชวนเชื่อตัวเองไม่มีกิเลสมาไง ไม่มีกิเลสเลยมาเกิด เกิดมาสร้างบารมีก็เลยหลับตาลืมตา แล้วก็เลยบังคับเขาทั้งหมดเลย ให้เฝ้าอยู่อย่างนั้น แล้วลืมตามีประโยชน์ด้วย เดินจงกรมเข้ามานะ เก็บหญ้าเก็บแมลง ใ้โฮ! มันเป็นภาคปฏิบัติ

ภาคปฏิบัตินะ เวลาหลงตาท่านประพจน์ปฏิบัตินะ เวลาเกิดโสดาปัตติมรรค สกิทาคา มิมรรค อนาคามิมรรค อรหัตตมรรค ปัญญามันหมุนตัวๆ ธรรมจักร ธรรมจักรที่มันหมุนแล้ว จักรที่มันเคลื่อนที่ คือ สมาธิ ปัญญาที่มันเกิดขึ้นมา

โดยธรรมชาติของกิเลสมันเป็นกงจักร มันกงจักร มันทำลายทั้งสิ้น ทำลายทั้งตัวเราเอง ทำลายทั้งหมู่คณะ ทำลายทั้งสิ่งที่มันไปยึดเหนี่ยว ไปยึดมันถือมัน ทำลายทั้งสิ้น ต้องทำ ความสงบของใจเข้ามาก่อน ดับกงจักรนั้นให้ได้ก่อน

ถ้าดับกงจักรได้ ถ้ามันถูกต้องดีงาม เป็นสัมมาสมาธิ เป็นสมาธิปฏิรูป มันก็สงบร่มเย็น เข้ามา ถ้าอำนาจวาสนามันไม่มี เวลาทำแล้วมันร่มเย็นขึ้นมาไม่ได้ สักแต่ว่า สักแต่ว่า มันเข้ามา ไม่ได้หรอก สักแต่ว่า สักแต่ว่า มันอยู่ข้างนอกใจ จิตมันไม่กลับเข้าสู่คูหาของมัน จิตมันไม่เข้ามาสู่ตัวของจิต

จิตเข้ามาสู่ตัวของจิตนะ นี่สมถกรรมฐาน ฐานที่ตั้งแห่งการงาน จิตสงบแล้วยกขึ้นสู่วิปัสสนาได้ การยกขึ้นสู่วิปัสสนา ด้วยปัญญา ปัญญาเกิดจากสัมมาสมาธิ

ถ้าไม่มีสัมมาสมาธิ ปัญญาเกิดเป็นสัญญาทั้งสิ้น สัญญา คือความจำได้หมายรู้ แล้วถ้าเป็นปุถุชนสังขารความคิดก็ความคิดของกิเลสใจ ความคิดของสมาธิชวนเชื่อใจ สมาธิชวนเชื่อ ลืมตา ให้ชวนเชื่อ ท่องบ่น ท่องจรณะ ๑๕ ๒๐ ๓๐ ขึ้นมาแล้วกิเลส มันอาย กิเลสจะไม่เข้ามาใกล้ อ้าว! ก็ท่านไม่มีกิเลส มันก็เป็น อย่างนั้นสิ แต่คนอื่นเขามีกิเลส คนอื่นเขามีกิเลส

กิเลสเห็นใหม่ กิเลสมันปลิ้นมันปล้อน มันหลอกมันลวง แล้วใช้คนอื่นที่มาปฏิบัติ เกิดมา ไม่มีกิเลสเหมือนกันใช่ไหม ไม่มีกิเลสถึงมาเกิดใช่ไหม แล้วพอมันไม่มีขึ้นมา แล้วมันก็ราบรื่นไปหมดเลย ลืมตาแล้วมันพลิกมันแพลงรู้แจ้งเห็นจริงไปหมด แล้วท่องบ่นเอานะ ศึกษาค้นคว้า แล้วกิเลสมันอาย กิเลสมันไม่เข้าใกล้

ไม่เคยเห็นกิเลสเลย ไม่เคยเห็นจิตเห็นอาการของจิต จิตไม่เคยเห็นสัจจะความจริงขึ้นเลย มันก็เลยเป็นการชวนเชื่อ เป็นการโฆษณาชวนเชื่ออะ

ทางโลกเขา ฝ่ายประชาสัมพันธฺ์ ใ้ เขาบอกว่าด้อยประชาสัมพันธฺ์ สิ้นค้าถ้าไม่มีคุณภาพ ประชาสัมพันธฺ์อย่างไร มันก็ได้รอบเดียวเท่านั้น รอบสองไม่มีใครมาสนใจหรอก เพราะมันต้องมีคุณค่าในทางสินค้านั้น การโฆษณานั้น การทำนั้น มันถึงจะเป็นผล

แล้วเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านไม่เคยโฆษณา ท่านให้เป็นสักจะให้เป็นความจริง เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมแล้วเทศนาว่าการแล้ว พระอรหันต์ ๖๐ องค์ เธอกับเราพ้นจากบ่วงที่เป็นโลกและบ่วงที่เป็นทิพย์ มันไม่ติดไม่ข้อง ไม่ต้องการอะไรเลย มันเป็นเมตตากรุณา มันเป็นกรุณาธรรม เมตตากรุณาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ยิ่งใหญ่ รื้อสัตว์ชนสัตว์ พุทธกิจ ๕ ไม่มีเวลาส่วนตัวเลย เพื่อประโยชน์กับ ๓ โลกธาตุ

มันจะไปโฆษณาชวนเชื่อมาจากไหน มันไม่มีการโฆษณาชวนเชื่อ มันเป็นสักจะเป็นความจริง เป็นสักจะเป็นอริยสัจ สักจะความจริงใจ เป็นพระโสดาบันไปไม่ลูปคลำในศีลแล้ว ไม่ถือมงคตี่นข้าว จะลงต่อธรรมะ ลงต่อธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่มีการขัด ไม่มีการแย้ง ไม่มีการเย่อ ไม่มีการหยิ่ง ไม่มีการจงหองพองชน กิเลสอย่างละเอียดมันมีแต่มา ทิ่มตำหัวใจ แต่คุณธรรมของพระโสดาบันมันเคารพบูชา เพราะอะไร เพราะไม่ลูปคลำในมันจริงจังใจ

เราเป็นปุถุชนคนหนา เราถึงจับจดใจ เราทำสิ่งใดไม่เป็นขึ้นเป็นอัน จับแล้วจับเล่า จับแล้วปล่อย ปล่อยแล้วจับ จับแล้วเคลื่อนย้าย เคลื่อนไปไว้ตรงนั้น ไม่เคยทำได้ให้มันเป็นขึ้นเป็นอัน ทำสมาธิได้นี่ปุถุชนเป็นกัลยาณชนใจ ถ้าเป็นกัลยาณชนมันเป็นทีจิตใจ จะหลับตาจะลืมตา ถ้าเป็นสมาธิปฏิญญาทำให้มันถูกต้องตั้งมาขึ้นมา เป็นสมาธิก็คือสมาธิ สมาธิแก้กิเลสไม่ได้

แล้วพอเป็นสมาธิแล้ว “โอโฮ! นิพพานเป็นอย่างนี้เอง” นิพพานที่ไหน คนมันอ่อนด้อย ปัญญาอ่อนด้อยไป พอไปเห็นความแจ่มแจ้ง เห็นสัญญาอารมณ์ อารมณ์ว่างเท่านั้น มันยังไม่เป็นจริงใจ

มันต้องบริกรรมมากเข้าไป บริกรรมละเอียดเข้าไป จนมันเป็นตัวพุทโธเอง พุทโธๆ ที่แรกมันก็ขัดมันก็แย้ง มันคิดแล้วมันก็แคลงไปนู่น แคลงไปนี่ แต่ถ้ามีวาสนานะ เราพยายามของเรา เราทำบูชาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อย่าให้ความโลภ อย่าให้มันเป็นใจ อย่าให้ความโกรธโทสะว่า เราทำแล้วไม่ได้เลย อย่าให้ความหลง หลงในอารมณ์ของตัวเองนะ

ความโลภ ความโกรธ ความหลง กิเลสตัดหาความทะยานอยาก มันพลิกมันแปลง มันทำให้สมาธิเป็นสมาธิไม่ได้ไง มันไม่มีหลับตาลืมตาหรรอก มันมีกิเลส กิเลสคอยปลิ้นคอยปลี่ยน คอยหลอกคอยลวง หลอกลวงศากยบุตรนี่แหละ หลอกลวงชาวพุทธ นี่แหละ หลอกลวงพระด้วย พระปฏิบัตินี่กิเลสมันหลอก หลอกให้หลงให้ไหล หลอกให้พลิกให้แปลง หลอกให้ถอยหน้า ถอยหลัง หลอกให้เป็นกรรมฐานมั่ววนเสีย

กิเลสมันหลอกทั้งนั้น มันเกี่ยวอะไรกับหลับตาลืมตา ลืมตา กิเลสก็หลอก หลับตาก็หลอก ก็หลอก แต่ถ้ามีสติปัญญาของเราเท่าทันมัน พุทโธๆ พุทโธด้วยอำนาจวาสนา ด้วยการปฏิบัติบูชา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ปฏิบัติเห็นใหม่ ที่หลวงปู่มั่นบอกว่าสิ่งนี้ศึกษามาแล้วใส่ ไว้ในลิ้นชักสมอง อย่าให้มันออกมา อย่าปฏิบัติด้วยการเทียบ การเคียง อย่าปฏิบัติด้วยเราทำสมบุรณ์แบบแล้ว อย่าปฏิบัติว่า เราทำตามตำรา ตำราบอกไว้แบบนี้เลย สอนพระอรหันต์มากมายมหาศาล องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศนาว่าการ พระอรหันต์เต็มไปหมดเลย เทวดาสืบกิเลส นั่นท่านสอนเทวดา เทวดามีอำนาจวาสนา เทวดาใช้สติปัญญาแทงทะลุกิเลสในใจของตนได้

ท่านแสดงให้พระฟัง พระที่มีวาสนาขึ้นมา ด้วยสติ ด้วยปัญญา ด้วยการค้นคว้า พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะไปฟังพระอัสสชิที่เดียวเห็นใหม่ ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ ท่านย้อนกลับไปเหตุ ย้อนกลับไปต้นเหตุ ย้อนกลับไปจิตใต้สำนึก ย้อนกลับไปทีกิเลสมันเกิด แทงทะลุมีดวงตาเห็นธรรม

เวลามันเป็นจริง มันเป็นจริงจากการกระทำ มันเป็นจริงจากหัวใจดวงนั้น มันไม่เป็นจริงว่า “เราไม่มีกิเลส เราเกิดมาสร้างบารมี ถ้าเกิดมาแล้วให้ลืมตา จรณะ ๑๕ รู้เท่าทันสัมผัส รู้เท่าทันทั้งสิ้น กิเลสมันหายไปเลย กิเลสมันไม่กล้าเข้ามาหาเราเลย” ไร้สาระ สมาธิชวนเชื่อ ชวนเชื่อได้แต่คนที่ด้วยปัญญา ชวนเชื่อแต่ผู้ที่ไม่มีความวาสนา

คนที่มีความสนา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนกาลามสูตร หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่
มั่นท่านสอน ท่านอบรมบ่มเพาะให้ทำตาม หลวงปู่เสาร์ท่านบอกปฏิบัติให้มันดู มันยังไม่เอา
เลย ปฏิบัติให้มันดูให้มันทำ ปฏิบัติให้มันดูให้เป็นปัจเจกตั้งเป็นสันตสิริโก เป็นการกระทำของ
เขาเลย นี่หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านทำท่าย หลวงตาพระมหาบัวท่านทำหมดละ พระออกไป
วิเวก “ถ้าได้คุณธรรมมาสอนผมด้วยนะ ถ้าได้ความดีมาบอกผมด้วย”

มันห่างไกลกันมาก มันห่างไกลกับสัจจะความจริง

แล้วเวลาจะสิ้นกิเลสเห็นไหม พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์รวมอยู่ที่ใจ ใจอัน
เดียวกัน สัจธรรม พระไตรปิฎกใน พระไตรปิฎกนอก พระไตรปิฎก ตูพระไตรปิฎก
เวลาพระไตรปิฎกใน สมาธิ สติ มีสติ มีปัญญา มีกำลังใจตูพระไตรปิฎกในใจด้วย
ธรรมจักร ด้วยปัญญาญาณที่มันหมุน ด้วยปัญญาญาณ ศิล สมาธิ ปัญญา ด้วยมรรค
ด้วยผล มรรคสามัคคี สมุจเฉทปหาน ขณะจิตคือนิโรธ

“ไม่ต้องมีขณะ ขณะมันเรื่องของเขา เรื่องของเราไม่มีขณะก็ได้” รักกิเลสใ้ใหม่ เห็น
กิเลสแล้วเป็นเพื่อนซี้ดี อยากรอยู่กับกิเลสใ้ใหม่ มันเลยไม่มีขณะทำลายกิเลสไป

ถ้ามีขณะมันทำลายกิเลสแล้วไม่ต้องไปรักมัน มันตาย แล้วถ้ากิเลสมันตาย มันตายต่อ
หน้า พอกิเลสตายต่อหน้าอยากได้กิเลสใหม่ละ กิเลสมันตาย นั่นนะ ยถาภูตัง เกิดญาณทัสสนะ
รู้ว่ามันตายด้วย พลิกศพ จัดการศพ จบสิ้น เวลาถ้ามันเป็นจริงนะ

ถ้ามันไม่เป็นจริงมันเป็นการชวนเชื่อ การโฆษณาชวนเชื่อไม่มีเนื้อหาสาระเลย เขาคิด
อะไรได้ เขาหวังผลประโยชน์ของเขา เขาก็โฆษณาแบบนั้น แล้วพอโฆษณาซ้ำแล้วซ้ำเล่า คน
รู้ทันเขาก็พลิกไปเรื่อย ถึงคำพูดไม่อยู่กับร่องกับรอยไป เดี่ยวพลิกเป็น อย่างนั้น เดี่ยวพลิกเป็น
อย่างนี้ พลิกเป็นอย่างนั้น

พริกเขาเอาไว้ใส่ต้มยำ พริกเขาเอาไว้แก้เวลาหายใจไม่ออก ฉันทันแล้วมันจุกโล่ง พริกมันเผ็ด เขาไม่ใช่พริกแพลง ไม่ พริกแพลงพริกให้เข้ากับกิเลสของตน พริกเพื่อโฆษณาชวนเชื่อ พริกเพื่อให้เขาเชื่อถือศรัทธา แล้วบ่นด้วยนะ “เขาไม่เชื่อเรา เขาไม่เชื่อเรา”

หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นไม่เคยพูดเลย แล้วไม่ให้เชื่อด้วย แล้วเวลาท่านพูด ท่านปิดด้วยอะไรที่เป็นสิ่งที่สำคัญๆ ซ้ำม

“กิเลสมันร้ายนัก มันจำแล้วมันไปสร้างภาพ ยิ่งรู้มากยิ่งปฏิบัติยาก ยิ่งรู้วิธีการมากยิ่งกิเลสไปพริกไปแพลง”

แล้วนี่ขนาดว่าครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรมนะ ท่านยังไม่อยากให้กิเลสมันได้ข้อมูลไปหลอกคนอื่นเลย

แต่ถ้าเป็นจริงๆ ท่านทำเลย “เห็นจริงหรือเปล่า เป็นจริงหรือเปล่า” แล้วพระกรรมฐานเวลาครูบาอาจารย์เวลาท่านแสดงธรรม สิ่งที่อยู่ได้แสดงธรรมนี้จบแล้ว

นี่วกไปวนมา ชักหน้าเข้าถอยหน้าถอยหลัง ไม่มีสูงไม่มีต่ำ ไม่มีหนักไม่มีเบา ไม่มีเวลาดลงแรง เวลากิเลสมันดื้อมันดิ่งเต็มที ม้าถ้ามันศึกมันคะนองไม่ให้มันกิน เต็มทีไปกับมัน เวลามันอบรมบ่มเพาะจนมันเชื่อมันฟังแล้ว ให้มันกินพอประมาณ แล้วเรารักษาของมันไปไง

ถ้ามันเป็นสัจจะเป็นความจริง เป็นความจริงในหัวใจนั้น ถ้ามันไม่มีความจริงสิ่งใดเลย โฆษณาชวนเชื่อ แล้วเขาไม่เชื่อก็เดือดร้อนนะ ครูบาอาจารย์ท่านไม่เดือดร้อนหรอก ท่านต้องการปัจจัยตัดตั้ง สันติปฏิญญา

ไม่รู้พูดไม่ได้ ไม่รู้ถามไม่ได้

ไอ้คนถาม ถามผิดๆ ถูกๆ ถามแบบจินตนาการ ถามแบบสัญญา ถามแบบอ่านหนังสือมา ไม่ได้ถามแบบประสบการณ์ว่าจิตมันลงอย่างไรเลย

เวลาจิตมันลงแล้วมันยกขึ้นสู่วิปัสสนามันรู้อะไร มันเห็นอะไร เวลาสมุจเฉท
 ปหานไปแล้วมันเหลืออะไร เหลือแคไหน แล้วอะไรที่มันขาด อะไรที่มันตาย แล้วอะไร
 ที่มันเหลือ มันไม่มีหลักตาสีมตาหรรอก เขามีเหตุมีผล ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ เหตุคือ
 การชำระล้างกิเลส เหตุคือการฆ่ากิเลส

แต่ถ้าทำสมาธิไม่เป็นไม่มีเหตุนี้โลกก็ปัญญาไง มันเป็นเรื่องโลกๆ เป็นเรื่องตรรกะ เป็น
 เรื่องสมุติดินสอ เป็นเรื่องการค้นคว้า มันเป็นเรื่องการโฆษณาชวนเชื่อ เป็นเรื่องเด็กพิเศษ เป็น
 เรื่องคนที่ไม่ม่กิเลสมาเกิด มันขัดมันแย้งกับธรรมะทั้งสิ้น ไม่มีกิเลสเกิดไม่ได้ ไม่มีกิเลสเกิดไม่ได้

คนที่เกิดมีกิเลสทั้งนั้น ที่เกิดมานี้ **ชาติปี ทุกๆ** ชาติการเกิดเป็นทุกข์อย่างยิ่ง เกิดมา
 เป็นคนบอกไม่มีกิเลส แล้วไม่รู้จักกิเลส แล้วไม่เห็นกิเลสด้วย ที่สอนอยู่นี้ก็ยังไม่เห็นกิเลส มีแต่
 หลักตาสีมตา กิเลสเป็นอย่างไรไม่รู้

หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านรู้หมดละ ใจที่แสดงออกนั้นมันแค่มารยา มารยาของ
 ลูกหลานเท่านั้น หลวงปู่มั่นท่านพูดประจำ นักปฏิบัติส่วนใหญ่แล้วปฏิบัติไปจ้านกับอวิชา
 ทั้งสิ้น

อุปกิเลส กิเลสหยาบๆ กับอุปกิเลส กิเลสละเอียด กิเลสตัวสุดท้าย เวลาปฏิบัติไปแล้วไป
 ยอมจ้านกับอวิชาทั้งสิ้น อวิชาเกิดที่ฐิติจิต ฐิติจิตคือจิตเดิมแท้ จิตเดิมแท้ที่เวียนว่ายตาย
 เกิดในวัฏฏะ ถ้ามันเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะมันมีกิเลสทั้งสิ้น บอกไม่มีกิเลส แต่มันเกิดมาเป็น
 คน แล้วก็ไปไข่มุข ไก่ที่ไม่มีชีวิต

แต่เวลาครูบาอาจารย์เรา ไก่ป่า ไก่ป่าที่มีการทนโรคที่เข้มแข็ง แล้วมีสติปัญญา
 พยายามค้นคว้าหาสัจจะหาความจริง โดยมีครูบาอาจารย์มีหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น มีหลวงตา
 พระมหาบัวเป็นผู้คุ้มครองดูแล ดูแลหัวใจนะ ดูแลในภาคปฏิบัติเขาดูแลที่หัวใจ พ่อแม่ครูจารย์
 ไม่ใช่ดูแลแบบโลก ดูหน้าปะจุมูก พวกมึง พวกกู พวกดี พวกชั่ว

แต่เวลาครูบาอาจารย์ของเราไม่มีดูหน้าปะจุมูก การเกิดเป็นคนเท่านั้นพอ การเกิดเป็นคนเสมอกันด้วยความเป็นมนุษย์ แล้วมนุษย์ที่มีอำนาจวาสนา มีการประพฤติปฏิบัติ เวลา มาบวชเป็นพระเป็นนักรบ รบกับกิเลสของตน แล้วกิเลสมันยิ่งใหญ่ กิเลสมันพลิกมันแปลง กิเลสมันร้ายนัก

หลวงตาท่านย้ำประจำ กิเลสในหัวใจคนน่ากลัวอย่างยิ่ง กิเลสในใจของผู้ที่ไม่มี กิเลสมาเกิดยิ่งน่ากลัวเป็นสองเท่า เพราะมันหลับตาและลืมตา เอวัง